

Arrest

nr. 269 897 van 17 maart 2022
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 januari 2022.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Deze beslissing volgt op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 20 januari 2020, waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming van 29 oktober 2019 kennelijk ongegrond werd verklaard.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 22 oktober 2020.

Thans voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het non-refoulementbeginsel. Hij stelt dat verweerder geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vermocht te nemen alvorens zijn volgende verzoek om internationale bescherming was beoordeeld door de commissaris-generaal. Daarnaast betoogt hij dat verweerder de materiële motiveringsplicht schond door in de bestreden beslissing niet te verwijzen naar het volgend verzoek om internationale bescherming.

De Raad benadrukt dat het volgend verzoek om internationale bescherming pas werd ingediend nadat de bestreden beslissing werd genomen, zoals verzoeker overigens ook zelf aangeeft in zijn verzoekschrift. Verweerder kon bijgevolg met dit verzoek geen rekening houden op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam. Ook voor de Raad kan verzoeker zich niet dienstig op het volgend verzoek beroepen. De Raad dient zich bij het beoordelen van de regelmatigheid van een administratieve beslissing immers te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding, of dat hij onwettig of kennelijk onredelijk optrad door bij het nemen van de bestreden beslissing niet te motiveren over het volgend verzoek om internationale bescherming.

Ten overvloede merkt de Raad op dat hoe dan ook niet blijkt dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief dat artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementbeginsel werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk aangegeven dat de commissaris-generaal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond heeft verklaard, en verzoeker dus geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Aan verzoeker werd, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, derhalve de kans geboden om bij een gespecialiseerde instantie aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen, en er werd vastgesteld dat hij dit niet aannemelijk maakte. De redenen waarom verzoekers relaas geen aanleiding gaf tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus en dus ook de vaststelling dat zijn beweringen niet toelaten vast te stellen dat hij dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen werden verzoeker reeds meegedeeld in de beslissing van de commissaris-generaal van 20 januari 2020. Verzoeker heeft tegen deze beslissing geen beroep ingesteld bij de Raad en laat deze motieven dus ongemoeid. Daarenboven werd ook het volgend verzoek om internationale bescherming, waar verzoeker naar verwijst, door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard, en werd het beroep dat verzoeker tegen die beslissing instelde door de Raad verworpen bij arrest nr. 263 035 van 27 oktober 2021.

Tot slot moet worden gesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit de Raad zou kunnen afleiden dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de

mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 januari 2022 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 februari 2022, alwaar zij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 6 januari 2022 opgenomen grond, houdt de verzoekende partij voor dat het risico dat zij als homoseksueel zou lopen in haar land van herkomst in de thans gevoerde procedure, die een beslissing tot terugkeer tot voorwerp heeft, ruimer moet worden geëvalueerd dan tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad kan slechts vaststellen dat de voorgehouden homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij, tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, ongeloofwaardig werd geacht en niet blijkt dat er elementen werden aangebracht die de verwerende partij er hadden dienen toe te brengen deze beoordeling in vraag te stellen en alsnog enig risico op een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. De verzoekende partij toont met haar betoog ter terechtzitting niet aan dat de vaststelling die werd gedaan in de beschikking van 6 januari 2022 incorrect is.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 6 januari 2022.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK